

ΕΤΟΣ 68ov

10 Μαΐου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (3493)

Η ΠΑΡΑΛΥΣΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ

Πολλές φορές στή ζωή μας, ενώ ετοιμαζόμαστε για τήν επίτευξη ενός στόχου, διαπιστώνουμε ότι κάποιοι άλλοι μᾶς προλαβαίνουν. «Ἀργήσαμε», εἶναι ἡ φράση πού ἔρχεται αὐθόρμητα στά χεῖλη μας. Τό ἴδιο αἰσθάνοταν καί ὁ παράλυτος τῆς Βηθεσδᾶ (Ἰωάν. 5,1-15), κάθε φορά πού ὁ Ἄγγελος κατέβαινε καί τάραζε τό νερό τῆς κολυμβήθρας καί κάποιος ἄλλος τόν προλάβαινε, ἔμπαινε μέσα καί θεραπευόταν. Δέν μένει ὅμως μόνο σ' αὐτό. «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», λέει στόν Χριστό. Ἦταν καί ἡ μοναξιά του πού τόν ἔκανε νά μήν ἔχει κάποιον ὡς συμπαραστάτη, γιά νά τόν βοηθήσει νά πέσει στήν κολυμβήθρα πρῶτος καί νά γιαιτρευτεῖ.

Ἡ ἁμαρτία γεννᾶ μοναξιά

Ὁ παράλυτος τῆς Βηθεσδᾶ ὅμως δέν ἔβλεπε τήν κύρια αἰτία τῆς ἀσθενείας του, καί αὐτή δέν ἦταν ἄλλη ἀπό τήν ἁμαρτία. Τά τριάντα χρόνια τῆς ἀσθενείας δέν ἔκαναν τόν παράλυτο νά ἐξετάσει μέ εἰλικρίνεια τή ζωή του, νά παραδεχθεῖ τά ὅποια σφάλματά του, τόν χωρισμό του ἀπό τόν Θεό, νά στραφεῖ στόν ἑαυτό του καί νά δεῖ τί ἔφταιγε. Τά τριάντα ὀκτώ χρόνια τῆς ἀνημπορίας του δέν τόν ἔκαναν νά ὀργανώσει δυναμικά τήν ὅποια ζωή εἶχε, ἔστω καί στήν ἀσθενεία του, ἀλλά τόν κατέστησαν παθητικό θεατή τῆς κολυμβήθρας, πού ἀπλῶς ἀνέμενε ἕνα θαῦμα γιά νά ἀλλάξει τή ζωή του. Τά τριάντα ὀκτώ ἔτη τῆς παραλυσίας του τόν ἔκαναν νά μήν ἔχει κανέναν φίλο, κανέναν πού νά τόν ἀγαπάει ἀληθινά, ἴσως γιατί καί ὁ ἴδιος δέν ἦταν φίλος μέ κάποιον καί δέν ἀγαποῦσε κάποιον, μέ ἀποτέλεσμα πάντοτε νά ἀργεῖ.

Δέν ἦταν μόνο τό θαῦμα τῆς ἴασης καί τῆς ἀλλαγῆς τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς τῆς ζωῆς πού περίμενε παθητικά ὁ παράλυτος. Ἦταν καί τό θαῦμα τῆς κοινωνικότητας καί τῆς ὑπέρβασης τῆς μοναξιάς, πού τό

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ε΄1-15)

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη ἐβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλήθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὲς ἐγίνετο, ᾧ δὴποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτῶ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγείραι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὲς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἤρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὲς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται. Ἀπήλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

ἀνέμενε καὶ αὐτὸ παθητικά, χωρὶς νὰ κάνει καμία κίνηση. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ ἐπισημαίνει ἐμμέσως τὴν ἀμαρτία του: ἦταν ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπο, πού τὸν ἔκανε νὰ παραλύσει καὶ σωματικά. Καὶ μπορεῖ νὰ ἦρθε τό θαῦμα τῆς σωματικῆς ἴασης. Ἐάν ὅμως παρέμενε ἀκοινώνητος καὶ μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, κλεισμένος στὴ μιζέρια του καὶ ἀποδίδοντας ὅλη τὴν ἀργοπορία τοῦ νὰ ζήσει στοὺς ἄλλους, θὰ τὸν ἔβρισκε κάτι χειρότερο, πού δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν πνευματικὸ θάνατο, τὸν ὀριστικὸ χωρισμὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἀπὸ τὸν πλησίον.

Μᾶς γιатреуεί ἡ σχέση μέ τὸν Χριστό

Ἡ σχέση λοιπόν μέ τὸν ἀναστάντα Χριστό γιатреуεί τὴν ἀναβλητικότητα καὶ τὴ ραθυμία μας. Ταυτόχρονα, μᾶς κάνει νὰ βγαίνουμε ἀπὸ τὴν παθητικότητα τῆς ζωῆς. Νὰ ὑπερβαίνουμε τὴ νοοτροπία τοῦ θεατῆ στὸν

κόσμο καί νά παίρνουμε τή ζωή στά χέρια μας. Νά ἐπιδιώκουμε ἀληθινή κοινωνικότητα, ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον καί πάλι, ἂν δέν μπορούμε νά ἀλλάξουμε τή ζωή μας, τουλάχιστον νά τῆς προσδώσουμε νόημα μέσα στήν παραλυσία της. Νά δείξουμε ὅτι δέν ἔχουμε ἐγκαταλείψει τήν προσπάθεια νά ζήσουμε, νά ἀγωνιστοῦμε, νά προλάβουμε. Νά ἔχουμε σκοπὸ καί νόημα. Καί αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μέ τόν τρόπο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πνευματικὴ ζωή δέν εἶναι μιὰ παθητικὴ ἀκρόαση καί μετοχή στό ὅποιο θαῦμα. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδᾶ, στήν ὁποία ταραζέται τὸ ὕδωρ, δηλαδή κατέρχεται ὁ Θεὸς καί μᾶς καλεῖ νά εἰσέλθουμε στή ζωή τῆς πίστεως, κοινωνώντας τὸ σῶμα καί τὸ αἷμα του. Μόνο πού ἐδῶ χρειάζεται ὁ καθένας μας νά εἶναι ἕτοιμος. Μέσα στήν παραλυσία πού κάθε μορφῆς ἁμαρτία –ἠθική, κοινωνική, πνευματικὴ, σωματικὴ– προκαλεῖ, νά ἔχουμε τὴν ἐτοιμότητα νά ἀδράξουμε τὴν ὅποια εὐκαιρία μᾶς δοθεῖ, ὥστε νά συναντήσουμε τόν Χριστό.

Ἦχι ἄλλη ἀναβολή

Συνήθως ἀναβάλλουμε ἢ προσμένουμε ἀπὸ τόν Θεὸ νά μᾶς δώσει πρόοδο. Ἡ ζωή τῆς πίστεως ὅμως θέλει πρωτοβουλία, ἐτοιμότητα καί ἀγώνα, καί ὄχι μετάθεση γιὰ τὸ μέλλον. Τώρα χρειάζεται νά παλέψουμε, νά βάλουμε ἀρχὴ μετανοίας στή ζωή μας, νά ἐντοπίσουμε τί μᾶς παλῦει καί νά ζητήσουμε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀδελφῶν μας, τῶν πνευματικῶν μας πατέρων, νά ἀσκηθοῦμε στὰ μέσα πού ἡ ἀσκητικὴ καί πνευματικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μᾶς δίνει, ὥστε νά εἴμαστε ἕτοιμοι νά εἰσέλθουμε ἐκεῖ πού δίνεται ἡ ζωή.

Δέν εἶναι, ἐπομένως, οἱ ἄλλοι πού φταίνει καί μᾶς κάνουν νά ἀργοῦμε. Εἶναι κάποτε ἡ παραλυσία τῆς ψυχῆς μας, ἡ ἐπανάπαυσή μας σέ δικαιολογίες πού μᾶς καθιστοῦν παθητικούς θεατὲς τῆς ζωῆς. Ἡ σχέση μέ τόν ἀναστάντα Χριστό μᾶς ξυπνᾷ καί μᾶς κάνει νά σηκώνουμε «τόν κράβαττόν μας», τόν σταυρὸ μας, καί νά περπατοῦμε. Καί ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διατηρεῖ ὑγιεῖς. Ἀρκεῖ νά συμμετέχουμε μέ ἀγάπη πρὸς τόν Θεὸ καί τόν πλησίον ὡς ἀγωνιστὲς τῆς πνευματικῆς ὁδοῦ. Καί ὁ Κύριος θά ἀναπληρώσει ὅ,τι μᾶς λείπει. Χριστὸς Ἀνέστη!

π. Θ.Μ.

Παρακολουθήστε τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

10 Μαΐου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Μνεΐα τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας.

Σίμωνος ἀποστόλου τοῦ Ζηλωτοῦ. Λαυρεντίου ὁσίου τοῦ Μεγαρέως,

Νικολάου ἀρχιεπισκόπου Μύρων (μετακομιδῆ λειψάνου).

Ἦχος: γ´ – Ἐωθινόν: Ε´ – Ἀπόστολος: Πράξ. θ´ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε´ 1-15.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 17 Μαΐου, τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἀπόστολος: Πράξ. ια´ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ´ 5-42.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Γεωργίου Π. Πατρώνου

Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μιά σύγχρονη ἐκλαϊκευμένη προσέγγιση

(Α´ ἔκδοση, σχῆμα 11,5x21 ἑκατ., σελ. 104)

Ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ Προσευχή, ἡ γνωστὴ προσευχή τοῦ *Πάτερ ἡμῶν*, εἶναι ἡ περισσότερο οἰκεία προσευχή σέ ὄλους μας καί ἡ πλέον καθιερωμένη σέ ὄλο τόν χριστιανικό κόσμο. Τῆ χρησιμοποιοῦν καί τήν ἐπαναλαμβάνουν μέ ἱεροπρέπεια οἱ πιστοί στήν καθημερινή τους ζωή, σέ ὅποιαδήποτε ἐκκλησιαστική παράδοση καί ὁμολογία πίστεως κι ἂν ἀνήκουν. Εἶναι ἡ προσευχή τῆς ἐνότητας ὄλων τῶν χριστιανῶν σέ Ἀνατολή καί Δύση. Ὁ κάθε πιστός στήν καθημερινή πνευματική του προσπάθεια ἐκζητεῖ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί ἀρέσκειται νά χρησιμοποιεῖ τήν προσευχή τοῦ *Πάτερ ἡμῶν* περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη, εἴτε εἶναι αὐτή ἀτομική καί αὐτοσχέδια εἴτε ἐκφράζει μιᾶ δική του λειτουργική παράδοση.

Ἡ Ἀποστολική Διακονία θέτει σέ κυκλοφορία τήν περιεκτική μελέτη γιά τήν Κυριακή προσευχή τοῦ ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Γεωργίου Πατρώνου, ὁ ὁποῖος ἐπί πολλά ἔτη διδάξε Ἑρμηνευτική καί Ἑρμηνεία τῆς Καινῆς Διαθήκης στό Τμήμα Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Στή συγγραφή του διαφαίνονται τά τρία εἰδικότερα γνωρίσματα πού χαρακτηρίζουν τήν ὀρθόδοξη θεολογία, τό βιβλικό καί ἐκκλησιολογικό στοιχεῖο, τό δογματικό καί τριαδολογικό καί, τέλος, ἡ ἀσκητική καί ποιητική τῆς διάστασης.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆ Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ´ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr